

REPORTAGE REIS ROND DE WERELD

De Groninger zeezeiler Aldert Hesseling vertrok vorig jaar voor een wereldreis van drie jaar. Afgelopen maand bereikte hij Antarctica. Te midden van een wonderschoon landschap kreeg hij verdrietig nieuws.

Zeilen naar het einde van de wereld

Gerdt van Hofslot

Overweldigend, een ander woord is er niet voor Antarctica. Zeezeiler Aldert Hesseling (61), die in april vorig jaar met zijn speciaal versterkte zeilschip Necton uit Groningen vertrok voor een wereldreis van drie jaar, keek zijn ogen uit tijdens de etappe van Kaap Hoorn naar Antarctica en weer terug.

„Antarctica is heel heftig. Het is ook verschrikkelijk mooi. Voor je er bent, moet je eerst een enorm stuk zee oversteken. En daar kan het er vreselijk aan toe gaan, met metershoge golven. Veel opvarenden worden daar ook zeeziek. Wij hebben geluk gehad, bij ons was de zee redelijk rustig”, laat Hesseling telefonisch weten vanuit de haven in het Zuid-Argentijnse Ushuaia.

Het uitzicht heeft diepe indruk op de Groninger gemaakt. „Drieduizend meter hoge bergtoppen, enorme ijsbergen, het prachtige licht, de stilte. Het beneemt je de adem. Er is daar helemaal niemand. Er is ook een keerzijde. Je moet er natuurlijk geen fouten maken, daar moet je duur voor betalen. Niemand komt je te hulp”, vervolgt hij.

De beruchte zeeën rond Kaap Hoorn en de Straat van Drake, waar al heel wat schepen zijn gekelderd door woeste en soms meer dan acht meter hoge golven, waren de Groningers gunstig gezind.

„Tijdens onze oversteek was de oceaan niet extreem. We kwamen wel stevige golven tegen, maar niets waar de Necton niet bestand tegen was. Ze heeft geen krimp gegeven, het was niet gevaarlijk. Ze lachte erom”, meldt de Groninger.

Schipper Hesseling voer met een handjevol bemanningsleden onder wie zijn zoon Jurjen vanuit de Argentijnse havenplaats Ushuaia via Kaap Hoorn naar het continent rond de Zuidpool. Met een tot de nok toe volgestouwd schip, met onder meer een flinke plas extra water en diesel aan boord, stak hij daar medio januari van wal.

Via de Kaap (‘een kale rots’), de Zuid-Shetland-eilanden en Robert Island belandden ze bij Greenwich Island. Onderweg was er begeleiding van albatrossen, walvissen en zeeolifanten. Ijsbergen op de route worden zorgvuldig in de gaten gehouden. Soms bonkt er eentje tegen de acht millimeter dikke romp van het schip: Klonk, klonk, klinkt het dan.

Ze gaan voor anker in Discovery Bay aan de voet van een reusachtige gletsjer en blijven daar enkele dagen liggen, terwijl een storm van 8 Beaufort overtrekt. „Als je buiten bent, hoor je het gekraak van scheurend en brekend ijs. Het lijkt soms of er een flatgebouw naar beneden komt”, noteert Hesseling op zijn site.

Vervolgens vertrekt het schip naar Deception Island. Daar loeren opnieuw gevaren. De ankerplaats wordt omgeven door vlijmscherpe rotsen, een ondergedoken scheeps-

▲ Zeezeiler Aldert Hesseling is op de Necton bezig aan een drie jaar durende reis rond de wereld. Eigen foto's

wrak en ondiepten.

In een inham op het eiland ontvangt Hesseling de volgende dag verdrietig nieuws. Zijn schoonvader is overleden. „Het doet zeer en in stilte rouwen Jurjen en ik op deze afstand. Deze dag voert de Necton de vlag halfstok”, schrijft hij op zijn weblog.

Een paar weken later vindt hij het nog steeds moeilijk er iets over te zeggen. „Het was zo stom. Ik kon gewoon niet weg. Ik kon er niets aan doen. Zelfs als het me was gelukt ergens een vliegtuig te pakken, was ik nooit op tijd geweest voor de begrafenis.”

Ze varen verder en komen twee dagen later bij Paradise Bay, dat vaak het hoogtepunt van Antarctica wordt genoemd. Het uitzicht op

‘Je moet geen fouten maken, daar moet je duur voor betalen’

bergketens en ijsbergen is fenomenaal. De bemanning van de Necton gaat koffiedrinken bij een groep Argentijnen die er in een poolstation werkt.

Een paar dagen later helpen Chile-

nen van een ander onderzoekstation de bemanning van de Necton met de aanvulling van de geslonken zoetwater voorraad.

Tientallen zeemijlen verderop vaart de Groninger boot in het kielzog van het passagiersschip Hanseatic, dat ijs en ijsklompen moeiteloos opzij duwt. Als het schip stopt, gaan passagiers in rubberboten aan land om pinguïns te bewonderen.

De Groninger zeezeiler zet daarna weer koers naar het noorden, richting Chili. Opnieuw moet de turbulente Straat van Drake worden overgestoken. Begin februari legt de Necton aan in de natuurlijke haven van het eiland Picton, waar ze worden verwelkomd door het 12-jarige dochtertje van de dienstdoende sergeant. Ze waarschuwt de opvarenden dat ze

bij wandelingen op het eiland moeten uitkijken voor landmijnen, een souvenir van de vergeten oorlog tussen Chili en Argentinië.

Op 6 februari is Hesseling weer terug bij zijn vertrekpunt, de haven van Ushuaia. Hij bereidt zich daar voor op de volgende etappe van 24 dagen naar Valparaiso, 1200 zeemijl naar het noorden.

Wat heeft het meeste indruk op hem gemaakt tijdens het nu afgesloten deel van de reis? „Het feit dat je op Antarctica aan het einde van de wereld bent. Je kunt niet verder, daar houdt het echt op. Er is alleen nog ijs. Ik vind het heel bijzonder dat ik dit mocht meemaken. Ik realiseer me heel goed dat dit de reis van mijn leven is, een droom die werkelijkheid wordt.”